

■ کم‌دی‌زا

- نویسنده و کارگردان: کاوه مهدوی
- بازیگران: پریسا محسنی، نگار غفاری، امیرمحمد اسماعیل زاده، عرشیا کرمی، نیلوفر مظفری، آیسان حدادی، رقیه عطااللهی، پوریا معصومی، امیرعلی اسماعیلی، نازنین ادیب، فائزه هذری، زهرا حسین زاده
- خلاصه نمایش: گرانی شیر در دوران شاهی از قاجار باعث می‌شود عده‌ای به فکر دزدی از بازار بيفتند.
- مکان و زمان اجرا: تماشاخانه ایران‌شهر- سالن استاد ناظرزاده، ساعت ۱۷

- نگاهم به دریاست تا کسی آب نبرد
- کارگردان: حسن سبحانی‌مینایی
- نویسنده: رضا گشتاسب
- بازیگران: فرشاد اسلیمی، ابوالقاسم احدیان، داوود رمضان زاده، هما برازنده، شیوا قاسمی، رومینا احمدی‌پور، حسن اصیلی، مهرداد ذاکری
- خلاصه نمایش: قاسم و عباس در گیرودار جنگ در جزیره‌ای تک و تنها ایستاده و از دکل‌ی نفتی مراقبت می‌کنند و...
- مکان و زمان اجرا: تماشاخانه ایران‌شهر- سالن استاد سمندریان، ساعت ۱۹
- کجایی ابراهیم؟

- نویسنده و کارگردان: لیلی عاج
- بازیگران: سیدجواد حسینی، سیامک زین الدین، مرتضی عبداللهی، نهال جرجیان، شهروز آقایی، یزدان دارابی، مهدی جعفری‌پور، علی چاقوچی
- خلاصه نمایش: بی‌پیر، به پیغمبر، ما تو کانال مون‌دیم که حال مردم خوب باشه، زندگی کنن، شاد باشن و نه که این جور ی گروهی و بیکاری و رانت و دروغ بدر جوون های مردم رودر بیاره و...
- مکان و زمان اجرا: تالار حافظ - ساعت ۱۹

- اجراهای خیابانی
- همیلو
- کارگردان: هیام احمدی
- نویسنده: فرامرز غلامیان
- مکان و زمان اجرا: تالار وحدت- پهنه رودکی، ساعت ۱۵:۳۰ و ایران مال- محوطه آب نما، ساعت ۱۸:۳۰
- تن های تنها
- نویسنده و کارگردان: امیر رجب پور
- مکان و زمان اجرا: تالار وحدت- پهنه رودکی، ساعت ۱۶ و ایران مال- محوطه آب نما، ساعت ۱۹
- حباب زیر آب
- کارگردان: جلال حسونند، علی شمس
- نویسنده: جلال حسونند
- مکان و زمان اجرا: تالار وحدت- پهنه رودکی، ساعت ۱۶:۳۰
- سرباز سردار
- کارگردان: امین پورمند
- نویسنده: مرتضی شاه کرم
- مکان و زمان اجرا: تالار وحدت- پهنه رودکی، ساعت ۱۸ و مترو میدان ولیعصر (عج)- ایوان انتظار، ساعت ۱۱:۳۰
- زهی خیال باطل
- نویسنده و کارگردان: مهرداد کاووسی حسینی
- مکان و زمان اجرا: تالار وحدت- پهنه رودکی، ساعت ۱۸:۳۰ و مترو میدان ولیعصر (عج)- ایوان انتظار، ساعت ۱۱
- حیات نامم‌خانه ورنوسفاد رانی
- نویسنده و کارگردان: رضا سعیدی
- مکان و زمان اجرا: خانه بهار- ساعت ۱۶:۳۰ و ۱۸
- میکرو مکتب
- نویسنده و کارگردان: حسین دریس
- مکان و زمان اجرا: تالار محراب- ساعت ۱۸
- دموکراسی سفارشی
- نویسنده و کارگردان: میلاد جباری مولانا
- مکان و زمان اجرا: باغ موزه قصر- ساعت ۱۸:۳۰

خسارت‌هایی که به بار آورده یک راهکار جدید هم ارائه داد. از طرفی فعالیت‌ها را سرعت بخشید و بسترهای جدیدی را معرفی و مهیا کرد. بسیاری از پلتفرم‌های مختلف، تا پیش از این فعالیت داشتند اما تقریباً به فروش بلیت محدود می‌شدند اما امروزه ضرورت رعایت پروتکل‌ها آنها را هم به عنوان یک خانواده پای کار آورده و به عقیده من حتی پس از کرونا و در سال‌های آینده نیز شاهد این نوع ارائه‌ها در رسانه و فضای مجازی خواهیم بود. وقتی که صحبت از مجازی شدن پخش تئاتر و رسانه‌ای شدن آن شد، ما با پلتفرم‌های مختلفی صحبت کردیم که بعضی از آنها از قبل بستر مهابی داشتند و در نهایت با جمع‌بندی‌هایی که صورت گرفت قرار شد یکی از اقداماتی که در اولویت کاری آنها قرار می‌گیرد تقویت زیرساخت‌های کیفی باشد تا برای پخش برنامه‌های مختلف از این پلتفرم‌ها با مشکل کمتری در بخش پهنای باند مواجه شویم. آنها به ما قول دادند که به مشکلی برخوردیم خورد اما طبیعتاً بعضی از مسائل هم تمام و کمال در ید اختیار و مدیریت ما نیست.

■ یکی از مشکلات هنرمندان کی‌رایت است طی ماه‌های گذشته پخش برخی آثار نمایشی باعث بحث‌های حقوقی شد که حتما در جریان آنها هستید. برای این مسأله چه راهکاری در نظر گرفته شده تا به عنوان مثال اثر یک کارگردان بی‌اجازه او از صفحه تلویزیون ... ضبط و به صورت غیرقانونی منتشر نشود؟

ما حقوق مادی و معنوی آنها را رعایت می‌کنیم اما بعضی ریسک‌ها را باید بپذیریم. مثلاً ضبط آثار از اسکرین صفحه نمایش از جمله مسائلی است که واقعاً نمی‌شود چاره‌ای برای آن اندیشید.

■ برخی معتقدند جشنواره باید یک اساسنامه و یک دبیر مشخص و ثابت داشته باشد تا در هر دوره بنا به سلیقه و نظر دبیر جدید، دستخوش تغییرات اساسی نشود. شما با این نظر موافقید؟

من با این نظر موافق نیستم. جشنواره یک امر کیفی است که چارچوب آن ثابت اما نحوه برگزاری و کیفیت و نوع تأثیرگذاری آن متفاوت است. در واقع بسترهای زیرساختی می‌توانند ثابت باشند و اگر قرار بر تغییر آن سالی را که در آن نوبت اجرا داشتند در سایت بارگذاری کنند و حتی به بخش داوری بروند. ■ خلاصه‌هایی که در دوران کرونا در جشنواره و در بخش‌های تازه به وجود آمده، آیا صرفاً به عنوان یک بخش اضافه شده جشنواره است یا یک کاری فکر شده و جدید به لحاظ فنی و عملی حتی برای دوره‌های بعد است؟

تمام این مسائل برنامه‌ریزی شده هستند و فکر می‌کنم شرایط کرونایی با وجود تمام

“

در این مدت با آزمون و خطاهایی کار را پیش بردیم چون ناگزیر به ادامه حیات بودیم و معتقد بودیم که نباید تئاتر را از زندگی حذف کنیم. بنابراین باید خود را با شرایطی که ناخواسته در آن قرار گرفته بودیم تطبیق می‌دادیم با این امید که این شرایط گذرا و موقتی باشد. در این مدت بسیاری از اهالی تئاتر هم‌باور با ما می‌گفتند نمی‌شود دست روی دست گذاشت و برخی دیگر نیز معتقد بودند شرایط، شرایط سخت و خطرناکی است و نباید فعلاً هیچ کاری انجام داد

“

جشنواره یک امر کیفی است که چارچوب آن ثابت اما نحوه برگزاری و کیفیت و نوع تأثیرگذاری آن متفاوت است

اطلاعیه اعلام کردیم که همه هنرمندانی که کار کرده‌اند و کار آماده اجرا داشتند، تأییدیه سالی را که در آن نوبت اجرا داشتند در سایت بارگذاری کنند و حتی به بخش داوری بروند. ■ خلاصه‌هایی که در دوران کرونا در جشنواره و در بخش‌های تازه به وجود آمده، آیا صرفاً به عنوان یک بخش اضافه شده جشنواره است یا یک کاری فکر شده و جدید به لحاظ فنی و عملی حتی برای دوره‌های بعد است؟

تمام این مسائل برنامه‌ریزی شده هستند و فکر می‌کنم شرایط کرونایی با وجود تمام

که ما آن را پیش‌بینی نکرده بودیم یا اگر پیش‌بینی کرده بودیم حداقلی بود، چون مثل گذشته نمی‌توانستیم به اسکان گروه‌ها فکر کنیم. اگر خدایی ناکرده با موج جدیدی از ویروس کرونا مواجه شویم باز هم باید خود را بر اساس شرایط جدید تطبیق دهیم. در هر حال اصل بر برگزاری جشنواره است چون این فعالیت، یک فعالیت ضروری برای جامعه است. اگر تئاتر به صورت هدفمند و صحیح پیش برود می‌تواند تأثیر زیادی روی تصحیح رفتار اجتماعی داشته باشد و اگر به این امر اعتقاد داشته باشیم که تئاتر جزء لاینفک زندگی است به شرطی که با برنامه‌ریزی درست پیش رفته باشد آن گاه ضرورت اجرای آن را متوجه خواهیم شد و با این فعالیت‌های فرهنگی است که می‌توانیم روی بخش وسیعی از جامعه اثربخشی داشته باشیم.

■ برخی از تئاتری‌ها معتقد بودند می‌توان امسال جشنواره برگزار نکرد و بودجه آن را به هنرمندانی اختصاص داد که در این مدت آسیب‌های بسیاری متحمل شدند... شما چه نگاهی به این نظر دارید؟

این حرف در شأن هنرمند نیست و هیچ هنرمندی نمی‌گوید من کار نمی‌کنم و بیایند به من پول بدهند و... قطعاً هر هنرمندی که رسالت خود را در کار کردن ببیند نمی‌تواند با این نظر موافق باشد. بودجه را که سازمان برنامه و بودجه تعیین می‌کند و طبیعتاً اگر برنامه‌ای اجرا نشود، بودجه‌ای هم تخصیص پیدا نمی‌کند و به این شکل نیست که بگوییم بودجه آن را صرف چیز دیگری می‌کنیم. خود هنرمندان پاسخ این توقعات غیر منطقی را داده‌اند اما اینکه هنرمندان در شرایط خاص نتوانستند به هر نحوی کار بکنند حتماً باید مورد توجه جدی قرار بگیرد و وظیفه نهادهای مسئول است که به این مسأله فکر کنند و راه حل‌هایی عاجل برای آن در نظر بگیرند و شرایطی از قبیل اعطای وام و بیمه و... را تسهیل کنند. من معتقدم هنرمندان بیشتر دنبال این هستند که شرایط کار برای آنها مهیا شود و مشغول به کار شوند.

■ در بخش تولید و داوری آثار چه مسائلی وجود داشت و چطور با جایگزین‌های دیگر رفع شد؟

ما در سال ۹۹ تعداد زیادی نمایش روی صحنه نداشته‌ایم و طبیعتاً با کمبود آثار نمایشی روبه‌رو بوده‌ایم اما خیلی از گروه‌ها چه در تهران، چه در شهرستان‌های مختلف کار کردند و کارشان را آماده اجرا کردند یا نوبت اجرا برای سالن‌ها را گرفتند اما شرایط اجازه نداد که این آثار روی صحنه بروند پس ما برای آن گروه‌ها فرصت ایجاد کردیم. پس از اینکه فراخوان‌ها منتشر شدند با سبیل تقاضاها مواجه شدیم و طی یک

امیر رجبی، ایران

تحت عنوان «سرباز انقلاب» در نظر گرفتیم که بخش کاملاً مجزایی است و به صورت جدا داوری می‌شود. ■ همه این بخش‌ها که گفتید برای فضای مجازی طراحی شده‌اند؟

بله. همه را برای فضای مجازی طراحی کرده‌ایم و با پلتفرم‌های مختلفی صحبت کردیم که بتوانند جشنواره را در این ایام پوشش دهند و آثار تولید شده و پذیرفته شده در این دوره از جشنواره در معرض دید عموم

قرار بگیرند. با آرام شدن شرایط کرونایی در کشور، قرار شد که اجرای صحنه‌ای هم داشته باشیم و این کار ما را سخت‌تر کرد. مسلماً برنامه‌ریزی ما این بود که یک اجرای زنده داشته باشیم و آن را با نهایت استانداردهای لازم تصویربرداری و در فضای مجازی پخش کنیم ولی به برنامه اضافه شدن اجرای صحنه‌ای آثار، از نظر حجمی برنامه‌ریزی ما پوشش بیشتری داد و طبیعتاً در صحنه‌های خاص خودش را داشت. مثلاً بحث اسکان

خانه شبیه وطن است و اشیاء در مقیاس بزرگ‌تر و ایستگی‌های ما و فراتر از یک شئی هستند که باید از آنها چشم‌پوشی کرد. نمایش در یک آپارتمان مسکونی با تعدادی تماشاگر محدود نهایتاً هفت نفر اجرا می‌شود. با تماشاگر شبیه خریداران اشیاء رفتار می‌شود و مخاطبان وسایل را که قیمت‌گذاری شده‌اند از نزدیک می‌بینند. به مرور در روند نمایش در مورد گذشته زن در مورد استفاده اشیاء صحبت می‌شود که چه خاطرات نهفته‌ای دارند.

سارا کریمی‌ان اقبال نویسنده، بازیگر و کارگردان «هوم» که از ۱۵ بهمن‌ماه در سی و نهمین جشنواره تئاتر فجر روی صحنه می‌رود؛ درباره موضوع و اجرای خاص نمایشش صحبت کرد.

رضا پورتراب کارگردان نمایش «اپیدمی» از گرگان:

فجر امسال شروع دوباره تئاتر است

میترا رضایی خبرنگار

رضا پورتراب نویسنده و کارگردان تاکنون ۳۰ اثر کارگردانی کرده و در بیشتر جشنواره‌های کشوری حضور داشته و عناوین بسیاری کسب کرده و به عنوان نماینده گرگان در سی و دومین جشنواره فجر، نمایش «اپیدمی» را در تالار وحدت به صحنه می‌برد.

او در گفت‌وگو با «ایران» درباره تولید نمایش «اپیدمی» می‌گوید: این نمایش با موضوع دروغ، اثری پر پروداکشن است و صرفاً برای جشنواره تولید نشده است. سال قبیل در اجرای عمومی شهر گرگان اجرای عمومی داشتیم و ۲ هزار نفر این اثر را تماشا کردند. پورتراب معتقد است «جشنواره فجر

رویکردی همگانی برای تئاتر ایران دارد، تمام آثار منتخب ایران در یک سال در جشنواره فجر جمع می‌شوند، هنرمندان شهرستان‌ها و تهران کنار هم قرار می‌گیرند با سلاقی هم آشنا می‌شوند و این یک رویداد بی‌نظیر است. خصوصیت جشنواره فجر این است که تئاتری‌های کل کشور را کنار هم جمع می‌کند و باعث می‌شود تجربیاتشان را به هم انتقال دهند. بدون شک برگزاری جشنواره فجر امسال کار درستی است. شاید برگزاری حضوری و حضور تماشاگران از نظر برخی ریسک به نظر بیاید اما ارزشش را دارد. حقیقت این است که تئاتری‌ها یک سال کار نکرده‌اند و به این رویداد نیاز دارند و در کل دنیا هم الان تئاتر دارد با رعایت پروتکل‌ها اجرا می‌شود. فجر امسال یک شروع دوباره برای تئاتر است.»

حقیقت این است که تئاتری‌ها

یک سال کار نکرده‌اند و به این رویداد نیاز دارند و در کل دنیا هم الان تئاتر دارد با رعایت پروتکل‌ها اجرا می‌شود. فجر امسال یک شروع دوباره برای تئاتر است.

“

جایگاه غرور اقرین تئاتر گرگان را که در یک دهه خاصی در رده‌های اول کشور بوده است بازگردانیم. امیدواریم دست پر برگردیم» او در پایان به این موضوع اشاره می‌کند که «ما یک گروه ۴۵ نفره‌ایم که با بودجه‌ای که جشنواره برایمان در نظر گرفته است فقط می‌توانیم بیایم و برگردیم و هیچ آورده اقتصادی برای هنرمندان گروه ندارد اما عشق به هنر برایمان از هر چیزی بالاتر است. ما بازیگر ۷۰ ساله داریم که ریسک کرونا را به جان خریده و دارد می‌آید. همه ما حتی جان‌مان را گذاشته‌ایم که این کورسوی تئاتر را حفظ کنیم.»